

SOLVEI MCKENNA

et norsk/amerikansk fyrverkeri av en scenekunstner

Solvei McKenna er en norsk-amerikansk artist, bosatt i USA. Hun har flere album bak seg, og i disse dager er hun på besøk i Norge for blant annet å jobbe mer med det kommende albumet sitt. Som makker på plata har hun med seg musiker og gitarist Brynjar Bøe. Selv omtaler hun stilarten sin for 'World Jazz', og etter å ha lyttet på noe av det hun har gitt ut før, kan dette være et dekkende begrep. Det er en antydning til etnisk stil blandet med jazz, latin, tango og mye mer. Selv bruker hun artistnavnet Solvei. Hun har også en spennende fortid fra hjemme i Norge, samt at hun har levd i 2 år sammen med indianere i USA. Noe fortalte meg i begynnelsen av vår samtale, at her kunne vi vente oss mye spennende, idet hun viste meg sitt smykke som blant annet besto av ekte coyote-tenner! Hun fortalte at en puma hadde drept og spist

coyoten, og da kadaveret ble funnet, fikk hun en venn til å ta vare på tennene og lage dette smykket, i respekt for dyret som måtte bøte med livet. Solveis fortid innebærer også Chat Noir i Oslo, Frankrike-opphold, Elton John, samt at hun har virket som danserinne i USA. Det var danser hun ville bli, men endte altså opp som sangerinne istedet. På scenen er hun et fyrverkeri i perioder, og lever seg inn i musikken med bevegelser som kan ta pusten fra enhver.

Tekst: Per Rannug
Foto: Colleen Conboy og Stephen Kemper

-Hvem er Solvei McKenna?
-Jeg har norsk mor og amerikansk far. Begge to sang opera, og det var slik de traff hverandre. Jeg bodde i Chicago til jeg var 4 år, og deretter flyttet vi til Norge,

hvor jeg bodde til jeg var 17 år. Jeg er oppvokst i et kunstnermiljø, idet pappa hadde en sangkarriere. Pappa jobbet som lærer på Norges Musikkhøgskole, noe som gjorde at jeg ble kjent med flere elever på denne skolen, som jeg etter hvert vanket sammen med. Mamma var sopran på Den Norske Opera. Vi bodde en stund på Haugerud i Oslo, hvor jeg drev med turn og dans, og etterhvert prøvde meg på litt sang. Det var en lang vei å gå fra dans til å synge. Jeg var vel ikke helt komfortabel med sangstemmen min på den tiden. Haugerud var heller ikke det rette kunstner-distriktet. Vi bodde i blokk, og på grunn av at mine foreldre jobbet som sangere, medførte det at de hadde andre arbeidstider, og jeg husker at ofte var det vanskelig å overholde plikter som trappeskiv og annet som gikk på omgang blant beboerne i blokken. En tid flyttet vi også til Bislett, hvor jeg gikk på Ila skole.

-Fortell litt om din bakgrunn fra revyer og annet du har drevet på med i din tidligere karriere.

-Jeg har jobbet som danser på Chat Noir og Det Nye og vært med på mange turnéer. Da jeg var 14 år, deltok jeg på en audition for å bli danserinne. Der var også Yngvar Numme fra Dizzie Tunes. Det husket Yngvar en tid i etterkant da han trengte dansere til deres revy den gangen. Det ble mye jobbing med Dizzie Tunes og også med Dag Frøland, Leif Juster, Elisabeth Grannemann, Arve Oppsahl og Vazelina Bilopphøggers. En opptreden sammen med herrerne Øystein Sunde og Ole Paus i deres forestillinger fikk jeg også med meg. Yngvar (Numme) tok godt vare på meg og ga meg muligheter som jeg ellers nok aldri ville ha fått. Da jeg ville videreutvikle danseferdighetene mine, bestemte jeg meg for å reise til Frankrike som 17-åring. Oppholdet der ble ikke langvarig, for det ble vel ikke den helt store suksessen, men i Frankrike traff jeg selveste Elton John, som jeg fikk den glede å jobbe litt sammen med. Dermed fikk jeg litt jazzdanserinne-kompetanse i St. Tropez som utbytte av oppholdet, men alt annet i Frankrike falt ikke så heldig ut, dessverre. Når det gjelder sang, så var jeg ikke så veldig fornøyd med meg selv. Personlig synes jeg at jeg hadde for myk stemme og ikke kunne synge. Jeg husker mor og far trente sang veldig seriøst hjemme på Haugerud, og far instruerte mor såpass at glasser og kopper ble kastet veggimellom! Jeg hadde jo mye å arve på når det gjaldt sang, men tok det ikke så alvorlig i begynnelsen. Det var først i USA at jeg fikk et tips om å starte eget band, fra en venn som likte stemmen min og synes jeg sang bra. Det var først i 2003 at jeg startet opp som proff sangerinne. Jeg fikk jobber, men hadde ikke band den gangen. «Finn deg et band» fikk jeg beskjed om, og jeg husker den første jobben vi gjorde var helt forferdelig!

-Du har levd 2 år sammen med indianere – hvordan var det? Hvordan har dette påvirket deg personlig og som artist i senere tid?

-Jeg var med Pueblo-indianerne i Cochiti-reservatet i New Mexico. Det er vel 19 reservater av den stammen spredt rundt i New Mexico. Det var min pappa som først kontaktet Cherokee-indianere, da han selv har aner fra dem. Min første kontakt med indianerne var i 4-årsalderen, så en viss tilknytning har det alltid vært. Jeg fikk også treffe Red Bird igjennom dette miljøet. Red Bird er en kjent trommemaker. Forløpet til dette møtet med indianerne var at jeg rett og slett troppet opp. Helt enkelt er det ikke – du trenger litt tid for å få den kontakten du trenger for å bli kjent med folk. Jeg prøvde først med et opphold på 6 måneder. Siden ble oppholdet forlenget. Indianerne er hemmelighetsfulle. De har sine seremonier. Jeg lærte deres bønneseremonier – hvordan de gjennomførte helbredelser. På en måte var de synske. Indianerne er veldig deprimerte som folkeslag. Det er mye fattigdom blant dem og ellers dårlige tilstander. De lever enkelt. Hva fikk jeg så ut av dette oppholdet? Jeg lærte å ta vare på meg selv. Naturen fikk jeg mye kontakt med. Hos indianerne var det ikke verken internett eller telefon, så vi var jo isolerte på denne måten. Jeg fikk også mye musikkinspirasjon ut ifra oppholdet som jeg tok med meg videre.

-Hvorfor USA?